

Sygn. akt V U 262/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

9 maja 2022 roku

Sąd Rejonowy w Rybniku, V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Wiesław Jakubiec

Protokolant : osobiście

po rozpoznaniu 9 maja 2022 roku w Rybniku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania K. O.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 30 lipca 2021 roku, nr (...)

o zasiłek opiekuńczy

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu K. O. prawo do zasiłku opiekuńczego od 4 maja 2021 roku do 27 maja 2021 roku z tytułu zatrudnienia u płatnika (...) sp. z o.o. w M.;
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. na rzecz ubezpieczonego kwotę 180,00 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt V U 262/21

UZASADNIENIE

Decyzją z 30 lipca 2021 roku, nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił ubezpieczonemu K. O. prawa do zasiłku opiekuńczego za okres od 4 maja 2021 roku do 27 maja 2021 roku z tytułu zatrudnienia w płatnika (...) Sp. z o.o. w M.. W uzasadnieniu organ wskazał, że z wniosku o zasiłek opiekuńczy wynika, że ubezpieczony jest zatrudniony w systemie pracy zmianowej, a matka dziecka A. O. jest osobą chorą, korzysta ze świadczenia rehabilitacyjnego i nie jest stałym opiekunem dziecka.

Od powyższej decyzji ubezpieczony wniósł odwołanie, w którym wniósł o zmianę decyzji. Zarzucił organowi błędnie przyjętą podstawę prawną, wskazując, że decyzja powinna zostać wydana w oparciu o art. 32 ust. 1 pkt 1 lit. c ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, a nie art. 32 ust. 1 pkt 1 lit. b. Podniósł, że w okresie od 4 maja 2021 roku do 27 maja 2021 roku A. O. przebywała w sanatorium i w tym okresie nie mogła sprawować opieki. Zarzucił, że matka dziecka, mimo występujących schorzeń, jest w stanie opiekować się dzieckiem, ponieważ czyni to na co dzień. Ponadto zarzucił, że organ w decyzji zastosował pojęcia nieostre wskazując pozaustawowe przesłanki. Podniósł, że organ nie przeprowadził żadnego postępowania dowodowego potwierdzającego, że A. O. nie mogła opiekować się dzieckiem oraz nie ustalił rodzaju schorzeń matki dziecka.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie i podtrzymał wcześniejsze twierdzenia.

Sąd ustalił co następuje:

Ubezpieczony K. O. jest zatrudniony w (...) Sp. z o.o. w M. od 14 grudnia 2015 roku w pełnym wymiarze czasu pracy, pracującym w systemie zmianowym.

W okresie od 4 maja 2021 roku do 27 maja 2021 roku ubezpieczony sprawował osobistą opiekę nad małoletnią córką – G. O. urodzoną (...). Ubezpieczony, jego żona i małoletnia córka mieszkają sami. W ww. okresie ubezpieczony odprowadzał i odbierał dziecko z przedszkola, przygotowywał posiłki oraz dbał o higienę osobistą dziecka. W powyższych czynnościach nikt ubezpieczonemu nie pomagał.

Matka dziecka – A. O. wykonuje pracę umysłowo – fizyczną na kierowniczym stanowisku supermarketu (...). W okresie od grudnia 2012 roku pojawiły się u niej bóle kręgosłupa lędźwiowo- krzyżowego promieniujące do prawej kończyny dolnej. Z tego powodu była hospitalizowana w Oddziale Neurologii w styczniu 2013 roku, gdzie rozpoznano prawostronną rwę kulszową na tle przepukliny krążka międzykręgowego L5-S1. Z tego powodu 22 lutego 2013 roku przebyła leczenie operacyjne kręgosłupa na poziomie L5-S1. Do pracy powróciła w marcu 2013 roku i pracowała do czerwca 2014 roku. Potem z powodu nasilonych dolegliwości kręgosłupa w odcinku lędźwiowym przez pół roku przebywała na zasiłku chorobowym, a później na świadczeniu rehabilitacyjnym (do listopada 2015 roku). Następnie powróciła do pracy, gdzie przepracowała kolejne 5 lat z przerwą na urlop macierzyński, po którym dolegliwości ponownie się nasiliły. Ponadto pojawiły się też bóle w odcinku szyjnym kręgosłupa promieniujące do potylicy, barków i ramion z towarzyszącymi okresowym drętwieniem kończyn górnych. Od września 2020 roku pobierała świadczenia chorobowe, a od 16 marca 2021 roku świadczenia rehabilitacyjne. W ramach prewencji rentowej ZUS skierował ją na sanatoryjną rehabilitację leczniczą (w okresie od 4 maja 2021 roku do 27 maja 2021 roku). A. O. do pracy powróciła 9 listopada 2021 roku i pracuje do nadal.

A. O. była zdolna do sprawowania opieki nad dzieckiem przed 4 maja 2021 roku. Ograniczenia dotyczyły wyłącznie unikania nadmiernego przeciążenia kręgosłupa cięższą pracą fizyczną. W miarę dobrego stanu neurologicznego i narządu ruchu przed 4 maja 2021 roku wynikał z faktu nie wykonywała zawodowej pracy fizycznej. Córka ubezpieczonego jest zdrowym i samodzielnym dzieckiem, nie wymaga szczególnej opieki.

Decyzją z 30 lipca 2021 roku, nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił ubezpieczonemu prawa do zasiłku opiekuńczego za okres od 4 maja 2021 roku do 27 maja 2021 roku z tytułu zatrudnienia w płatnika (...) Sp. z o.o. w M..

Dowód: akta organu rentowego: zaświadczenie płatnika składek, wnioski zasiłek opiekuńczy z 04.05.2021 r., zaświadczenie z 19.05.2021 r., zaświadczenie z 17.05.2021 r., wniosek z 25.06.2021 r., decyzja ZUS z 30.07.2021 r.

Ponadto: zaświadczenie z 17.05.2021 r. k. 7, zaświadczenie lekarskie z 13.09.2021 r. k. 21, karta wizyty k. 22, zeznania świadka A. O. k.23v, przesłuchanie ubezpieczonego k. 23v-24, opinia biegłego z zakresu neurologii L. K. (1) k. 27-35 wraz z dokumentacją medyczną k. 37-87

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci w/w dokumentów, których prawdziwości strony nie kwestionowały, a także w oparciu o dowód z zeznań świadka A. O., przesłuchania ubezpieczonego oraz opinię biegłego z zakresu neurologii L. K. (2), które wraz z pozostałymi dowodami tworzyły spójny i logiczny obraz przedstawiający stan faktyczny sprawy.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Jak stanowi przepis art. 32 ust. 1 pkt 1 lit. c ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2017 r. poz. 1368 ze zm.) zasiłek opiekuńczy przysługuje ubezpieczonemu zwolnionemu od wykonywania pracy z powodu konieczności osobistego sprawowania

opieki nad dzieckiem w wieku do ukończenia 8 lat m.in. pobytu małżonka ubezpieczonego lub rodzica dziecka, stale opiekujących się dzieckiem, w szpitalu albo innym zakładzie leczniczym podmiotu leczniczego wykonującego działalność leczniczą w rodzaju stacjonarne i całodobowe świadczenia zdrowotne. Przy czym zgodnie z ust. 2 za członków rodziny, o których mowa w ust. 1 pkt 3, uważa się małżonka, rodziców, rodzica dziecka, ojczyma, macochę, teściów, dziadków, wnuki, rodzeństwo oraz dzieci w wieku powyżej 14 lat - jeżeli pozostają we wspólnym gospodarstwie domowym z ubezpieczonym w okresie sprawowania opieki.

Zgodnie zaś z art. 34 ww. ustawy, zasiłek opiekuńczy nie przysługuje wówczas, gdy poza ubezpieczonym są inni członkowie rodziny pozostający we wspólnym gospodarstwie domowym, mogący zapewnić opiekę dziecku lub choremu członkowi rodziny. Wyjątkiem od tej reguły jest sytuacja, gdy opieka jest sprawowana nad chorym dzieckiem w wieku do 2 lat. O tym, że nie ma domownika mogącego zapewnić opiekę, ubezpieczony stwierdza w oświadczeniu.

Za członka rodziny pozostającego we wspólnym gospodarstwie domowym mogącego zapewnić opiekę, zgodnie ze stanowiskiem przyjętym przez ZUS, nie uważa się:

-osoby całkowicie niezdolnej do pracy,

- osoby chorej,

-osoby, która ze względu na wiek jest niesprawna fizycznie lub psychicznie,

-osoby prowadzącej gospodarstwo rolne,

-pracownika odpoczywającego po pracy na nocnej zmianie,

-osoby prowadzącej działalność pozarolniczą, która nie może regulować swojego czasu w sposób dowolny (ma ustalone godziny pracy),

-osoby niezobowiązanej do sprawowania opieki na podstawie przepisów kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, jeżeli odmawia ona sprawowania opieki (stanowisko ZUS cytując za: M. W., Kto ma prawo do zasiłku opiekuńczego, GP 2007, nr 211).

Na wstępie należy zaznaczyć, że we wspólnym gospodarstwie domowym pozostawał ubezpieczony – K. O., jego żona – A. O. i małaletnia córka – G. O.. Z przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodnego wynika, że w okresie od 4 maja 2021 roku do 27 maja 2021 roku ubezpieczony sprawował sam osobistą opiekę nad małaletnią córką, gdyż w okresie tym matka dziecka przebywała w sanatorium w ramach w ramach prewencji rentowej ZUS.

Według stanowiska ZUS- A. O. była osobą chorą, korzystającą ze świadczenia rehabilitacyjnego, niemogącą zapewnić opieki małaletniej, dlatego też ZUS wydał decyzję w oparciu o przepis art. 32 ust. 1 pkt 1 lit. b ww. ustawy. W ocenie Sądu zastosowanie powinien mieć przepis art. 32 ust. 1 pkt 1 lit. c ww. ustawy. Schorzenia A. O. i jej przebywanie na świadczeniu rehabilitacyjnym nie świadczy o tym, że była ona niezdolna do wykonywania różnych czynności i obowiązków życia codziennego, w tym zajmowania się i wychowaniem dziecka. A. O. przed 4 maja 2021 roku nie była obłożnie chora oraz nie była niezdolna do poruszania się z powodu dolegliwości bólowych kręgosłupa szyjnego, bądź lędźwiowego. W okresie przedsanatoryjnym dominowały dolegliwości o charakterze zespołu szyjnego miernego stopnia. Z karty informacyjnej pobytu na prewencji rentowej ZUS oraz z opisu przedmiotowego stanu neurologicznego w dniu przyjęcia do sanatorium wynika, że u A. O. nie występowały niedowłady kończyn, czucie powierzchowne, a odruchu były zachowane, objawy rozciągowe były średnio nasilone, brak było zaburzeń chodu i nie występowały istotne ograniczenia ruchomości kręgosłupa. Dobry stan neurologiczny i narządu ruchu przed 4 maja 2021 roku wynikał z faktu nie wykonywania przez nią pracy fizycznej i zawodowej. Ponadto należy zaznaczyć, że małaletnia jest zdrowym i samodzielny dzieckiem, niewymagającej szczególnej opieki. Sprawowanie opieki nie było nadmierne i uciążliwe, a sprowadzało się jedynie do zaprowadzenia i odprowadzenia córki z przedszkola, przyrządzenia posiłków i pomocy przy higienie osobistej. Nie można więc przyjąć, że A. O. przed 4 maja 2021 roku była osobą chorą (w rozumieniu ustawy) niemogącą sprawować osobistej opieki na małaletnią córką, ponieważ schorzenia występujące u

matki dziecka pozwalały jej sprawować opiekę nad dzieckiem, dolegliwości te były przejściowe, a A. O. szybko po tej dacie powróciła do pracy.

Ustalając powyższe Sąd w pełni podzielił opinię biegłego z zakresu neurologii L. K. (2) jako wydaną przez osobę będącą specjalistą w zakresie schorzeń i dysfunkcji występujących u A. O.. Opinia wydana przez biegłego jest szczegółowa, przystępna i zrozumiała dla osób nie dysponujących wiedzą medyczną, zaś wnioski sformułowane zostały jasno, czytelnie i jednoznacznie. Ponadto strony nie wniosły zarzutów odnośnie opinii biegłego z zakresu neurologii.

Wobec tego należy uznać, że nie zaistniała żadna z przesłanek utraty prawa do zasiłku opiekuńczego, świadczenie to jest świadczeniem należnym i przysługuje ubezpieczonemu. Na marginesie Sąd wskazuje, że organ rentowy nie podjął próby dowodzenia swych twierdzeń, chociaż to na nim spoczywał ciężar dowodowy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd działając na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc, zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu K. O. prawo do zasiłku opiekuńczego od 4 maja 2021 roku do 27 maja 2021 roku z tytułu zatrudnienia u płatnika (...) sp. z o.o. w M. (pkt 1 wyroku).

Z kolei na podstawie art. 98 k.p.c. i § 9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w brzmieniu obowiązującym w dacie wszczęcia postępowania Sąd zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. na rzecz ubezpieczonego kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 2 wyroku).